

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. X. De profectu tribulationum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

Monile
Spiritus.

nes quas nocte illa faciet, tanquam eximiam mei laudem suscipiam: & ego, qui sanctis votis pie amantissq; anima deesse non possum, in veritate desiderium eius adimplebo.

4.
Ex virg-
lia lass-
tus Deo
se se effe-
rat.
Lib. 3.
Infin.
cap. 52.

Cum virgo Gertrudis noctem quamdam pænè duxisset insomnem, ipsa inde plurimum debilitata, viribusque destituta, obtulit huiusmodi defectum virium suarum Domino in laudem æternam, ad salutem omnium. Cui dixit Dominus: Quando quis ex vigil. a lassatus ac viribus destitutus rogat me, ut ego ipsi ad laudem meam & ad virium reparationem aliquam somni requiem concedam, si tunc eum non exaudiero, & ipse patientiam amplectendo, defectum suum humiliter supportaverit; hoc benignitas mea gratissimum habet. Et in infinitum acceptius mihi est, dum quis in infirmitate sua post consumptas per vigiliam vires, defectum illum humiliter sustinendo mihi offert, quàm dum aliquis corpore sanus, qui bene vigilare potest, tota nocte in oratione pervigilat.

5.
In femina
sepe à
Deo im-
mittuntur.
Lib. 3.
Infin.
cap. 32.

Eadem virgo Gertrudis nocte quadam somnum capiens, suavius à Domino visitabatur, ita ut ex confortio & præsentia Dei videretur sibi deliciarioribus epulis esse refecta. Vnde evigilans, gratias egit Domino, & dixit: Quid, Domine Deus, ego vilissima peccatrix merui præ alijs, qui sæpius somnys in tantum gravantur, ut etiam per clamores ceteris quandoq; terrorem incutiant? Respondit Dominus: Dum illi, quos paterna pro-

videntia mea disponit per gravamina sanctificare, corpori suo studiosius quàm oportet solati vigilantes procurant, sicq; occasionibus mentorum se privant: ego eis ex divina pietate mea per somnia gravamen ingero, ut saltem hac ratione aliquid mereantur. Et illa: Num, Domine, poterit eis proficere ad meritum, quod præter intentionem & quasi contra voluntatem patiuntur? Tunc Dominus: Benignitas mea hoc perficit. Illi enim, etsi non auro vel gemmis, saltem cupro componuntur atque ornantur.

CAPVT X.

De profectu tribulationum.

1. Afflictiones habent Deum peculiari modo comitem.
2. Meritum crescit ex omni tribulatione propter Deum toleratam.
3. Etiam quando eam evitare cupientes non potuimus, si tunc tamen patienter feramus obsequium Dei. Nota hic, quod qui solatium quocunq; licitum desiderat, ut Deo melius seruiat, Deum ipsum desiderat.
4. Signum divina desponsationis est, humilis tolerantia afflictionis.
5. Gratia divina: alios consolationibus, alios desolationibus perficit, pro captu singulorum.
6. Amicorum iactura oblata Deo cum resignatione, ipsius amicitiam conciliat.
7. Dolores nostri prius Deo offerendi, ut illi quasi prægustet eos, dulcesq; reddat.
8. Omnis correctio, à quocunq; proveniat causa tanquam de manu Dei acceptanda est.
9. Periculosum est tribulationes, quas ferre, eligere velle, & non permittere Dei arbitrio.
10. Patientia exercenda methodus.
11. Idem.
12. Idem.
13. Resignatio sui in afflictionibus.
14. Aliquando Deus utiliter subtrahit suum servu gratiam consolationis.

Monile Spirit.

15. *Pena omnes huius vite in voluntate inordinata sunt: nam resignata nullam penam sentit.*

nis respōsum dedit, dicens: *Quando homo, post adhibitum dolori suo remedium, patienter pro amore meo tolerat id, quod lenire nequit studio suo, primum & meritum prorsus incomparabile lucratur: cum ego talem hominis passionem verissimè sanctificaverim in illo verbo, quo in extrema necessitatis meæ articulo Patrem oravi dicens: Pater, si fieri potest, transeat à me calix iste.* Et illa: *Nōne tibi acceptius est, Domine Deus meus, ut homo equanimiter toleret quidquid sibi evenerit, quàm ut tunc patiens sit, quando nullo modo evadere potest? Respondit Dominus: Hoc in secreto Divinitatis meæ latet, & omnem humanum intellectū excedit. Quantum autem humano iudicio discerni potest, illa duo sunt veluti duo colores tantæ venustatis & elegantię, ut vix homines possint iudicare quis eorum alteri preferendus sit.*

Monile Spirit.

1. Afflictio num utilitas, ex Dei in illis presentia. Prov. 3.

RURSUM sancta Gertrudis divinitus intellexit, quod quādoque Dominus (cujus deliciae sunt esse cum filiis hominum) nihil inveniens in homine, propter quod placita dignatione ipsum adesse deceat, tribulationes vel molestias tam corporales quàm spirituales homini immittit, ut inde habeat opportunitatem manendi cum illo, quia Scriptura veritatis dicit: *Iuxta est Dominus his qui tribulato sunt corde.* Et rursum ipse Dominus ait: *Cum ipso sum in tribulatione.*

Psal. 33.

Psal. 90.

2. Ex omni tribulatione pro Deo patienter & resignatè tolerata erit meritum. Lib. 3. Inim. c. 70.

Quaedam persona labori manuum intenta, ex improvise graviter læsa fuerat, & magno dolore cruciabatur. Cui virgo Gertrudis compassa, orabat Dominum, ne ipse membrum iusto labore læsum periclitari permitteret. Itaque Dominus ei benignè respondit: *Nequaquam periclitabitur membrum illud: sed pro dolore quem sustinet, premium incomparabile recipiet. Omnia etiam membra alia que mora sunt ut obsequium læso membro exhiberent, ejusq; dolorem alleviarent ac sanarent, similiter ex hoc premium æternum obtinebunt. Tunc illa, Et quomodo, inquit, tantum promereri possunt membra sibi invicem ita servientia, cum hoc non ideo faciunt, ut membrum læsum patientius pro tuo amore dolorem ferat, sed ut ipse dolor minuatur vel cesset? Ad quod Dominus inæstimabilis consolatio-*

Matth. 26.

3.

Etiā solatia possunt Dei causa desiderari, & cruce vitari; & tunc, si manet tribulatio, & patienter fertur, non perditur meritum. Lib. 3. Inim. c. 31.

Dixit iterum eidem Gertrudi Dominus: *Pietas amoris mei, quo humanam salutem diligo, compellit me, ut quacunque bona rectè desiderant electi mei, semper reputem eos me desiderasse. Unde illi qui aggravantur infirmitate corporis, aut desolatione mentis, alijsq; similibus adversis, si sanitatem vel liberationem pie desiderent, ego ut eos iuxta ardentissimum cordis mei amorem valeam copiosius remunerare, reputo ipsos desiderasse me: modo nō ideo sanitatem desiderent, ut malum perficere possint.*

Ipsa eadem sancta Gertrudis Tribu-
S s divi-

4.

Monile
Spiritu.
latio pro
Deo tole-
rata, si-
gnum e-
lectionis.
Ibid. c.
2^a

divinitus intellexit, quod quem-
admodum annulus est signum
desponsationis, ita adversitas tam
corporalis quàm spiritualis hu-
militer propter DEUM tolerata,
est verissimum signum divinæ e-
lectionis, & quasi desponsatio
animæ cum DEO: in tantum, ut
gravatus quisque confidenter di-
cere possit hæc verba: *Annulo
suo subarrhavit me Dominus meus
JESUS Christus.* Quod si inter
ipsa adversa potest dono DEI e-
tiam laudare DEUM, & ei ex a-
nimo gratias agere, jam tanquam
sponsa amabilis coronam obti-
net à Domino: quia gratitudo a-
nimi in adversis, est ornatis-
sima atque pretiosissima corona ani-
mæ.

5.
Aliis pro
sunt con-
solatio-
nes &
sua vita-
ter; alii
desolatio-
nes & a-
maritu-
dines.
Lib. 4.
Infra. c.
60.

Audivit aliquando hæc Ger-
trudis Dominum JESUM sibi blan-
dè dicentem: *Ecce exhibeo tibi
abundantiam dulcedinis divini cor-
dis mei, ut inde haurias & libera-
liter dones quibuscunque & quan-
tuncunque volueris.* Igitur ipsa
orans speciali affectu pro qua-
dam persona, mensuram bonam
de corde Domini hautam cordi
illius infudit, quæ statim in a-
maritudinem conversa est. Et
cùm super hoc Gertrudis multum
miraretur, Dominus dixit ad
eam: *Quando ego alicui do gra-
tiam, hæc in illo operatur sicut sa-
luti eius magis congruit. Quibus-
dam enim utilius est, diversis gra-
vaminibus in presenti vita exerce-
ri, quàm magnam dulcedinem &
consolationem percipere. Ideoq; ipsis*

*gratia mea convertitur in amaritu-
dinem tribulationum & afflictionum,
quibus magis ac magis promoveretur
illorum salus, & exornantur ani-
mæ eorum secundum optimum be-
neplacitum cordis mei. Quod quam-
vis eos in hoc exilio lateat: tantò
tamen dulcius id experientur in vi-
ta æterna, quando hic fidelius labo-
raverint, adversitates & molestias
quasque pro honore vel amore nomi-
nis mei patienter perferendo.*

Dominus ad eandem virginem
Gertrudem ait: *Quando homo ti-
met amittere, vel amisit aliquem
amicum dilectum, si gravamen,
quod inde sentit, offert mihi cum in-
tegra voluntate, ita ut etiam si pos-
set amicum illum retinere, spontè
tamen ad laudem meam vellet eo
carere, ut voluntas mea potius quàm
sua perficeretur: nimirum mihi ac-
ceptissimus est.* Et post illam ho-
ram, qua cor suum ad hujusmodi vo-
luntatem deflexerit, benignitas mea
conservabit oblationem ipsius in ea
nobilitate ac perfectione, sicut fuit
in corde ejus quando illam fecit: &
singule cogitationes cor illius postea
ex humana fragilitate gravantes,
(ut si sic cogitet, Posses modo illam
& illa consolationem vel illud ad-
iutorium ab amico tuo habere, si
adesset) cooperantur ipsi in salu-
tem æternam, locumq; divina conso-
lationi in anima eius preparant.

Cùm in Monasterio ejusdem
Gertrudis defuncta esset quædam
devota & amabilis virgo, cujus
mors non parvum dolorem Con-
gre-

Monile
Spiritu.

6.
Officiu
Oratio
coram
mihi
Lib. 3.
Infra. q.
36.

7.
Marti
merti
est, effu-
re Deo
dolores
ex morti
amitu

Monile
Spirit.

gregationi attulerat, loquens Dominus ad ipsam sanctam Gertrudem, de ea dixit: *Quando aliqua verstrum suavitatem morum defuncte recoleas, cuperet eam adhuc habere presentem, si tunc illam voluntati mea offert, adhibet naribus meis lilium suavissimi odoris; & hoc ego illi secundum pietatem meam cum centuplicato fructu repondam.*

8.

Dolores
nostros
Deo propinamus,
ut prior gustet,
& post de manu e-
jus omnia accipiamus.
Lib. 4.
Spirit.
gratia,
c. 13. &
26.

Beatae Mechtildi ait Dominus: *Quis aliquod gravamen, vel dolorem etiam per modicum, tali intentione perfert, ut proponat pro amore & laude Nominis mei libenter majorem dolorem sustinere, si id mihi placeret: is quantumcunque aridum & peccatorum rubigine obductum cor habeat, in ipsa hora revirescit, & gratia mea capax efficitur. Si homo afflictus mox in initio gravamen suum mihi offerret, ego inde bibens redderem illud dulce, ac mirè nobilitarem. Sed dum ipse ex eo prior bibit, inficit illud; & quanto plus bibit, tanto magis amaricatur, ita ut iam inde bibere non deceat, nisi poenitentia vel confessione purgetur. Itaque dum quis iniuria aliqua afficitur, non impatienter conqueratur hominibus, multa inde loquendo: sed statim mihi presentet suum gravamen, ut ego dulcedinem consolationis mea illi infundam, eumque ad patientiam animem. Si tamen hos in initio facere neglexerit, non propterea diffidat, sed illud poenitentia purgatum, humili spiritu & contrito corde mihi offerre studeat.*

Quidam Patrum dicit: *Si iniuste argueris, humilia te, & patientiam serva: si verò iuste corripis, multò magis tunc humilis ac patiens esto, & paratam voluntatem te corrigendi habens, tranquillus permane. Cur, quæso, turbaris, quando iste vel ille multa, quæ nec cogitasti quidem, tibi objicit, & malè de te loquitur? Recordare Domini tui Jesu Christi, qui maledicta sine causa in se congesta, patientissimè benignissimeque tulit. Vide ne pax cordis tui dependeat ex lingua vel arbitrio hominum. Certè Deus volens hominem electum purgare & exornare, plerumque permittit, ut etiam illi qui boni creduntur, & de quorum fidelitate electus homo maximè confidebat, sibi sint valdè contrarii in his quæ rectè facit. Quidquid accidat, quidquid molestiæ tibi inferatur, refuge semper ad Dominum Deum tuum, & in eo te absconde, atque omnia de paterna manu ejus suscipe. O quàm jucundam vitam ageres, si cor tuum in Deo solidatum firmatumque esset!*

Cùm virgo Gertrudis commi-
feratione mota, oraret pro quada-
dam persona quam audierat im-
patienter conquerentem, quòd
Deus gravamina sibi immitteret
saluti suæ minùs convenientia,
respondit ei Dominus: *Dices illi
pro qua oras, ut quia sine aliqua
saltem tribulatione vel molestia re-
gnum caeleste obtineri non potest, eli-*

S s 2

gat

Monile
Spirit.

9.

Corruptio
quævis
aut etià
calumniæ
velut à
Deo im-
missa aut
permissa,
cum res-
ignatio-
ne, humi-
litate, ac
patientia
admitta-
tur.

10.

Tribula-
tiones ita
sunt cum
patientia
ferenda,
ut tamen
nò facile
à Deo ex-
torquea-
mas nisi
crucem
pro alia

Monile
Spiritus.

gat atque indicet quam gravamina sibi utilia esse putat: & cum hac ipsi evenerint, servet patientiam. In quibus verbis Domini Gertrudis intellexit, periculofissimum genus impatientiae esse, quando homo perversè ac superbè eligere vult quæ ferat: dicens, salutis suæ minus congruere, seque non posse sustinere ea gravamina, quæ sibi à Deo immittuntur. Oportet enim ut quilibet semper confidat, illud convenientissimum & utilissimum esse, quod sibi Deus imponit, aut evenire permittit: & quando hoc non omnino patienter sustinet, inde seipsum humiliare debet.

11.

Nota utilem methodum patientia; quia est illustrata & bene observanda in tribus illis modis.

1.
2.
3.

Quædam vitæ sanctissimæ virgo, cuidam percontanti, quomodo ipsa ad perfectionem pertigisset, dixit: ¹ *Omni adversitatem æquanimiter de manu Domini suscepi.* ² *Et quisquiss me aliqua injuria molestiave affecit, huic ego speciale beneficium rependere curavi; quod minimè fecissem, nisi ab eo lesa fuisset.* ³ *Nulli, nisi Deo, gravamina mea quæstia sum: unde & è vestigio consolationem corroborationemq; ab eo accepi.*

12.

Alia patientia methodum.

Altera etiam eximiæ sanctitatis virgo, interrogata, quibus exercitiis ad perfectionem pervenerat, humiliter respondit: *Nunquam ita conformitatem istam voluntatis nostræ cum divina, & rectæ puræque intentionis utilem ac suavem praxim in sustinenda quacunque adversitate, & hoc exemplo & sequenti ex Blofio & aliis aliunde adductis, egregiè, more suo, illustrat R. P. Rodericius parte 1. tract. 8. cap. 8. Vide etiam eundem de præcedenti revelatione facta S. Gertrudis, ibidem cap. 14.*

doloribus & pressuris obruta fui, quin maiores pro Dei amore perfere expeterem, indignam me illis ipsis tam præclaris Dei donis indicans.

Alia quoque virgo, ineffabili pressura Dei permissione correpta, cruciatus infernales sibi sentire videatur. Et cum ita diu fuisset afflicta, tandem toto corde ad Deum conversa, dixit: *a. Dulcissime Deus, memor, quæso, esto, benignèq; considera, me pauperem creaturam tuam esse, te verò Dominum & Creatorem esse meum. Ecce, ego me in æquissimum iudicium tuum offero, & gratissima voluntati tue integrè resigno, paratq; sum sustinere hunc infernalem cruciatum quamdiu tibi placuerit: utere me sicut vis* ^{13.} *in tempore atq; æternitate.* Hac resignatione facta, mox Dominus virginem illam sibi univit, & in amabilem Divinitatis suæ abyssum feliciter immerfit.

Deus cuidam amico suo miraper internam illuminationem revelabat: sed is orabat Dominum, ut ei si placeret, auferret ab ipso hujusmodi gratiam. † Itaque

^{14.} *Hanc orationem in Aeternitatis prodromo cap. 2. recitat R. P. Jeremias Drexelius; ubi alia ejusmodi orationes pro conformitate & resignatione voluntatis nostræ in divinam reperiuntur. Vide de hoc & præcedenti exemplo ejusdem Heliotropium lib. 4. cap. 1. §. 3.*

† *Pro illa illustrissima resignatione in desolatione Orationis, hoc & alia citat R. P. Rodericius Exercitii perfectionis parte 1. tract. 8. cap. 29. Vide etiam R. P. Jeremiam Drexelium Heliotropii lib. 4. cap. 1. §. 1. Vide eundem ibidem cap. 5. §. 3. de sequenti exemplo S. Catharinæ, quod est in resignatione voluntatis nostræ in divinam valdè excellens.*

Do.

CAPUT XI.

De fiducia in divinam providentiam, & perfecta resignatione.

1. Providentia Dei omnia in bonum salutis nostræ dispensat.
2. Ideo tota nos Deo permittere debemus, & illius duntaxat beneplacitum in omnibus eligere.
3. Clavus propria voluntatis Deo resignanda.
4. Propria voluntas divina voluntati submittenda.
5. Plena fiducia in Deum cum humilitate & innocentia coniungi debet.
6. Multum Deo placet, qui in ipsius benignitate plurimum confidit.

Monile Spiriti. Dominus, subtracta illa gratia, per quinquenniū dereliquit eum absque consolatione in magnis tentationibus, angustiis atque calamitatibus. Et cum aliquando vehementer fletet, duoque Angeli eum consolari vellent, dixit se nullam consolationem petere, sed abundè sibi sufficere, si gratissima Dei voluntas in se perficeretur, & ipse coram Deo purus intrinsecus esse, ei que placere posset.

Dixit Dominus ad sanctam

15. Catharinam: *Volo te nisse, quod omnes pœne, quibus homines in mundo affliguntur, in voluntate consistunt; quia si voluntas esset ordinata, & concors cum voluntate mea, careret quodammodo pœna. Quamvis enim is, qui hac sancta ordinataque voluntate præditus est, sentiat laborem ac dolorem, quidquid tamen amore mei sponte patitur, quasi sine pœna portat. Liberrimè enim illud sustinet, considerans & sciens, meam esse voluntatem atque permissionem, ut patiatur. Mens eius in quovis dolore corporali libera est, cum voluntas ipsius in omnibus sit conformis & unita voluntati meae. Omnino ex voluntate procedit & dependet afflictio sive pœna: quia homo affligitur vel habendo quod habere nollit, vel non habendo quod vellet habere. Igitur ablata voluntate propria, spiritus hominis tranquillus est, & pace gaudet.*

Pœna omnes in voluntate inordinata consistunt, & nemo laeditur nisi à seipso, seu à prava sua voluntate. Tract. 1. cap. 45. & tract. 2. c. 121.

EADDEM virgo Catharina aliquando in ecclasi posita, videbat & perspicuè cognoscebat, quod Dominus Deus, qui est summa bonitas, ex ineffabili charitate hominem creavit, quodque in eadem charitate & amoris flagrantia omnia homini præstat, huc evenire permittit, videlicet consolationes & tribulationes; donans has & illas, ut hominis saluti provideat, non alio respectu. Vnde multum cæci atque insipientes sunt, qui opera vel iudicia Dei reprehendunt, & scandalizati perturbatique propter illa quæ eueniunt, murmurant adversus Deum. Beati verò sunt qui sanctam Dei providentiam intelligentes, atque credentes, omnia de paterna manu Domini humiliter tanquam optima recipiunt, & pro illis gratias agunt, firmiterque in Deo semper sperant & confidunt.

1. Omnia in salutem nostram dispensat divina providentia. Tract. 2. c. 121.

